

RECÉS D'ADVENT 2024

*Proposem, per a cada diumenge i setmana d'Advent,
unes pistes per ajudar a pregar.*

Àlex Escoda SJ.

Fotografia de Mariona Chavarria

PRIMER DIUMENGE

La simplicitat de Déu

Fotografia de Dave a Pixabay

Per preparar-me

En realitat, no importa gaire quant hagi pregat abans d'aquest moment. Tampoc és massa important que sigui el teu primer o l'enèsim Advent. Ens pot distreure l'excés de confiança d'un hàbit fet massa rígid i ens poden igualment distreure els dubtes de les primeres vegades. Sigui com sigui, cal admetre senzillament que aquesta estona pot perfectament ser un temps perdut. És el que passa amb l'amistat, ens fem amics quan estem disposats a donar-nos temps. Aleshores aquell temps aparentment perdut esdevé un regal profundament transformador sense el qual la vida ens costaria més.

Dit d'una altra manera, escull un temps i un lloc, no cal ser massa ambiciós, però cal ser fidel. És decisió teva (o vostra) que sigui un quart d'hora, mitja, o l'hora sencera. Ara bé, assumeix que aquest temps no serà productiu a la manera humana. Escull també un lloc que marqui una certa discontinuïtat amb la vida ordinària. Si és a casa, encén una espelma, seu a una cadira diferent... en definitiva, crea el teu petit espai sagrat.

Prova a fer silenci. Un silenci exterior que ens és culturalment estrany, però que encara podem aconseguir fàcilment. Un silenci interior vers el qual caldrà anar avançant. Pots repetir: vinc a estar amb Tu.

Composició de lloc segons l'escena següent

Cal situar aquest Evangeli en el seu context. El camí cap a Jerusalem de Jesús està conclouent i la Pasqua s'acosta. Ha aprofitat el trajecte per convida amb els deixebles i ensenyar-los més d'a prop, amb fets i paraules. Ell sap cap a on va, però els deixebles no acabem d'entendre. Ens amoinen masses coses, fem veure que escoltem, és veritat, però el nostre cor està capficat en les nostres preocupacions.

Som un grup més aviat petit, el camí fa pujada i ja portem uns quants dies de marxa. Allà, al fons, finalment, apareix dalt d'un turó una ciutat de muralles blanques sota el cel blau intens. És un lloc conegut, d'aquells als quals ens agrada tornar. Ja gairebé hi som quan Jesús comença un discurs particularment dur:

Així no podeu seguir! Ja n'hi prou de distraccions! Venen dies en que descobrireu el veritable valor de les vostres angoixes. Teniu dues opcions. Podeu deixar que tot allò que us pesa es converteixi en un monòleg obsessiu dins vostre. Lentament, potser d'una manera quasi inconscient, l'excés de seguretat o d'inseguretat en les pròpies conviccions i anàlisis es convertirà en orgull, en incapacitat d'escoltar als altres. L'orgull degenerarà aviat en fosc i el cor anirà acumulant amargures. Podeu també triar una porta estreta, de segur, més difícil. Quan tota la realitat tremoli, quan cregueu que la vida us queda gran o fins i tot quan els mateixos fonaments de les vostres persones semblin esvair-se, aleshores, mireu-me i doneu-m'ho tot. Jo que soc un home com vosaltres us faré costat. Us ho dic, no canviaran les vostres càrregues, però el vostre cor es veurà alleugerit i lliure. Veureu que, amb mi, podeu. Molt aviat sereu alliberats.

L'ull de la nostra intenció ha de ser senzill [EE 169]

I nosaltres que estem esgotats del camí mirem Jesús i les seves paraules ens semblen incomprensibles. Ell se n'adona, ens mira i ens diu: fixeu els ulls en mi, ara no cal fer res més.

Les meves complexitats, anàlisis, diagnòstics, urgències, preocupacions xoquen contra la senzillesa de l'amor. Paradoxalment, les que som complexes som les persones. Déu, sorprenentment, és simple. És simple perquè és amor i en l'amor no hi ha màscares ni dobles intencions. Quan mirem la transparència de l'amor, es comencen a desfer els nostres nusos.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Parla amb Jesús, dona-li totes les complexitats que ofusquen aquest inici d'Advent. Acaba suaument, amb un Pare nostre.

Evangeli Lc 21,25-28.34-36

En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.

Estiguen atents sobre vosaltres: Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur, com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estiguen alerta pregant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home».

SEGON DIUMENGE

Quina gràcia!

Fotografia de Juan Carlos Fernández

Per preparar-me, a mode de diàleg

- Les relacions son màgia.
- Però què dius! Evidentment que no, requereixen esforç, constància i molt sovint una bona dosi d'abnegació. I a més a més, si alguna cosa no és la fe cristiana és màgia.
- Sí, sí, ja ho sé, tens raó. Ara bé, tu i jo per què som amics?
- Si vols saber la veritat, al principi no em queies ni bé ni malament. Va ser aquell dia en que, per atzar, vam coincidir a un dinar. Et vaig acompanyar a fer la compra i tot tornant a casa, carregant cadascú la nansa d'una bossa, vaig descobrir un nivell de conversació inusual.
- Ah, doncs jo no me'n recordo. De fet, jo no volia saber molt de tu fins el dia aquell que vam prendre un cafè i em vaig sentir escoltada. I allò va ser molts mesos després del dinar.

Matisadament, és clar, però les relacions son màgia. Hi ha un punt incontrolable en el qual les coses es posen en marxa. Un gest casual, una conversació apareguda del no res, la coincidència en un moment oportú... I succeeix d'una manera semblant quan cal reconciliar-nos. Podem, i està bé fer-ho, organitzar les coses, però molt sovint serà un detall mínim el que desbloquejarà la situació.

La pregària no deixa de ser una relació, sotmesa, anàlogament, a la mateixa lògica de la màgia. Es tracta de posar tot allò que podem de la nostra part, sabent que en la majoria dels casos, serà un detall mínim i imprevisit el que despertarà el nostre món interior. Si això passa, no cal anar més endavant, atura't en aquell detall.

De la nostra part, és adient tornar al lloc de pregària del diumenge passat. Sigues fidel al temps i accepta la possible inutilitat d'aquesta estona. Recorda que la trobada entres dos persones és màgia. Fes silenci per fora i per dins. Respira lentament quatre vegades, digues: vinc a estar amb Tu.

Composició de lloc segons l'escena següent

Natzaret ni tan sols apareix a l'Antic Testament. L'Evangelí ens porta avui a les perifèries en tots els sentits: perifèries polítiques, socials, econòmiques i, fins i tot, religioses. Literalment, d'aquest petit poble no cal esperar res. I encara cal esperar menys si la protagonista és una noia jove en procés de matrimoni. Demana a aquesta noia que et deixi acompanyar-la durant una estona, que et convidi a casa seva i et deixi seure a una raconet. Des d'allà, amb els sentits de la imaginació, veu les persones, escolta el que diuen, mira el que fan en aquesta petita i coneguda història.

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu». Ella es torbà en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi». Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible». Maria va respondre: «Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules».

I l'àngel es va retirar.

Lc 1,26-38

Comunicant les seves coses [EE 54]

La gràcia és allò que embelleix la realitat. No hi ha cap recipient que pugui contenir-la. Sempre s'escapa i sempre torna. Tenen gràcia els nens jugant i aleshores significa espontaneïtat. Estan plens de gràcia alguns moments i, en aquests casos, significa densitat especial, com si el temps s'hagués aturat. Tenen gràcia els rostres que, més enllà de criteris estètics, ens impacten amb la seva bellesa. Tenen gràcia aquells que han rebut un favor que saben immerescut. Inclús aquells que han estat perdonats saben que han rebut una gràcia. La gràcia es multiforme i totes aquestes accepcions semblen tenir un únic denominador comú: la gràcia no es pot posseir. No en va, "l'àngel es va retirar" fins i tot de la "plena de gràcia".

Aquesta és la condició de la gràcia: no vulguis fer-la teva perquè la destruiràs. Hi haurà moments en els quals podràs nombrar-la amb una certa precisió, ser conscient que realment estàs sent mogut per la gràcia. Altres en que semblarà no aparèixer per cap lloc. Sigui com sigui, tingues clar que si deixes de *comunicar-la*, l'hauràs perduda.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Parla amb Maria, comunicant les teves coses, allò que t'hagi colpit, que no hagi entès, que quedi obert... Recorda que només retindràs la gràcia que donis. Acomiada't suaument amb un Ave Maria.

TERCER DIUMENGE

No soc jo!

Fotografia de Dorothée QUENNESSON a Pixabay

Per preparar-me

Hi ha una metàfora del llenguatge comú que és espiritualment ambigua: “carregar les piles”. La imatge és inequívocament molt plàstica. La rutina descarrega les nostres piles que després cal carregar amb el descans. No obstant, té els seus límits quan es traspassa a l'àmbit espiritual. El món descarregaria la pila de Déu que després caldria carregar amb la pregària. L'ideal, evidentment, és més aviat circular. La pregària em porta a la vida i aquesta em retorna a la primera. Més que una pila amb les seves oscil·lacions d'energia, seria millor tenir en l'horitzó la imatge de dos pulmons que respiren conjuntament. Avui ens acompanyarà la figura d'algú que ho va saber fer: Joan Baptista. La gent acudia a ell atreta per la coherència entre el que vivia per dins i el que exterioritzava, entre el ser i el fer. Algú que era capaç de fer sense donar-se importància.

Comencem considerant on vaig i a fer què. Dins del ritme voraginós habitual, aquest temps que vaig decidir reservar s'ha convertit en quelcom de sagrat. L'espai que inicialment m'era estrany és ara el meu lloc habitual de pregària. Sec amb l'esquena recta, els peus plantats a terra, les mans sobre els genolls obertes... Prenc consciència per un instant de tot allò que fa soroll dins meu i, encara que em costi, ho ofereixo a Déu, com si pogués portar-ho tot amb les mans cap a Ell. Respiro amb calma i demano: vinc a estar amb Tu.

Composició de lloc segons l'escena següent

El Jordà és en realitat poc més que un rierol més aviat fangós que creua una zona desèrtica. L'entorn és auster, extrem en el calor diürn i el fred nocturn. És una terra fronterera, ens situem, de nou, a la perifèria de la religió oficial. No s'hi va de passada, sinó que cal fer un esforç per arribar-hi. I no obstant, la gent hi va. Són molts, vinguts d'innombrables indrets, d'extracció social diversa, encara que la majoria siguin humils. Molts d'ells se senten aixafats per la pròpia biografia. Masses situacions que no he sabut viure. Altres busquen la veritat, farts d'intents fragmentaris de satisfer els propis desigs.

Van a veure un home estrofolari. Ho és pel seu mode de vestir, pel rigor ascètic de la seva vida, per la passió amb la qual parla. Però això no és suficient per atreure les multituds. Li fan preguntes:

La gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?». Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres». Entre els qui anaven a fer-se batejar hi havia també uns publicans que li deien: «I nosaltres, mestre, què hem de fer?». Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert». Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?». Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada» (Lc 3,10-14).

Escolten respostes, inicialment, que haurien de ser de sentit comú. Siguis on siguis, procura ser bo. Però això, de nou, ho diu molta gent i no cal anar al desert per sentir-ho. Es pregunten, ets tu? Ets tu qui ens porta la pau que només pot venir de Déu?

I aleshores, Joan respon com mai ho ha fet ningú altre: Jo no soc (Jn 1,20). Aquí està concentrada tota la grandesa d'aquest home fronterer. Jo no soc. En les seves paraules:

La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fora potser el Messies. Ell respongué dient a tothom «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga». Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova (Lc 3,11-18).

Per sentir un home que diu el que ningú no diu han anat al desert. Ja hi ha molts que diuen "jo soc", però es excepcional trobar-ne un que digui "jo no soc".

Sortir del propi amor, voluntat i interès [EE 159]

El camí cristià segueix sent contracultural. Les nostres vides han de convertir-se en fletxes que apuntin cap a un altre. L'Evangeli fa trontollar els fonaments de qualsevol discurs que posi per sobre de tot la realització personal. De cap manera diu que no sigui possible aquesta realització, sinó que només es pot aconseguir avançant en (aparent) sentit contrari. Que cal, com fan els enamorats, oblidar les pròpies exigències per posar primer les d'un altre. Aquest és el model que l'Església ens posa davant cada Advent.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Parla amb Joan Baptista. Demana-li que t'ensenyi a dir menys "jo soc" i dir més "jo no soc". No hi ha millor preparació pel Nadal. Suaument, conclou amb un Pare nostre.

QUART DIUMENGE

Afectivitat del present

Fotografia de Glòria Andrés

Per preparar-me

Amb ocasió d'una ordenació presbiteral, el bisbe, durant l'homilia va afirmar: "el que vosaltres inicieu avui us costarà el cor. Que Déu us concedeixi de no fer-ho mai a un preu inferior!". Arribats a aquest punt final de l'Advent, és probable que una sensació semblant es desperti en nosaltres. Això de ser cristià va més enllà de les consideracions pietoses i bones de les catequesis infantils. Va més enllà dels meus sentiments i raons, que conec tan volubles. Aquí l'aposta és total i cal refer-la cada dia. Però aquells que han tastat el sabor inconfusible d'un amor sense límits descobreixen insípidos la resta de sabors. El mateix dinamisme de gràcia que contemplàvem fa dues setmanes porta avui a Maria a casa de la seva cosina Elisabet.

I jo em dispo a contemplar aquesta trobada entre una adolescent i una anciana, ambdues embarassades contra tot pronòstic. Torno al meu lloc de pregària, em regalo el temps acordat i començo a fer silenci. Si l'acceleració normal d'aquests dies quasi nadalencs és intensa, poso una mica més de la meva part. Ajuda'm a estar amb Tu, Senyor! Sé que de les estones amb Tu només he rebut coses bones.

Composició de lloc segons l'escena següent

Portem la vista de la imaginació cap a un turó bastant fèrtil. Una petita serra als afores de Jerusalem poblada de xiprers, alzines, alguna olivera a les zones baixes i cultius en feixes. El cel té una lluminositat pura, pròpia d'un dia de tramuntana. La perifèria d'Israel queda lluny d'aquí, ens trobem a prop del centre neuràlgic, a casa d'un sacerdot, Zacaries, el marit de l'Elisabet. Tota l'escena és una trobada improbable: joventut i vellesa, centre i perifèria, món urbà i rural, la tradició d'Israel i la novetat del Nadal.

No obstant, succeeix el miracle i les dones es reconeixen mútua i íntimament. És, en primer lloc, un reconeixement entranyable, instintiu, primari. Alguna cosa dins d'elles les fa connectar d'una manera com no podien imaginar. Es reconeixen l'una en l'altra i se n'adonen que no estan soles en l'aventura del seguiment de Déu. És, en segon lloc, una alegria a la qual cal posar paraula: ets beneïda. Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.

... nat en summa pobresa, i, al cap de tants treballs, de fam, de set, de calor i de fred, d'injúries i afronts, per morir en creu, i tot això per mi [EE 116].

Cal deixar a Déu ser Déu. En concret, cal acceptar, que el present amb totes les seves lluites i nostàlgies és el lloc on vol trobar-nos. Aquest pot ser un Nadal diferent. Cal deixar anar, per viure de ple en el present. Aquesta és la saviesa de Maria avui, deixar casa seva per possibilitar una trobada tan improbable com preciosa. Fer-ho disposada a posar en joc tot el cor, confiant en que anem cap a una plenitud sempre major. La mateixa intempèrie en que viurà el seu fill per poder, d'aquesta manera, acompanyar-nos en qualsevol situació que ens toqui viure.

En acabar la pregària tot agraint l'estona

Parla amb Maria, agraeix que gràcies a ella, Déu ha pogut entrar a la nostra història. Ara ho podem viure tot agafats de la seva mà. Acaba, suaument amb un Ave Maria.

Evangelí Lc 1,39-45

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà».